

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at forslagsstillerne mener, at forslaget er et nødvendigt modtræk mod en risiko for, at landet skulle få, hvad forslagsstillerne kalder en ny generation af nøglebørn.

Umiddelbart er forslaget på den baggrund naturligvis ganske sympatisk. Regeringen bryder sig heller ikke om forhold, hvor børn holdes væk fra sociale tilbud af familieøkonomiske grunde.

Alligevel vil jeg på regeringens vegne afvise forslaget. Vi er nemlig ikke enige med forslagsstillerne i, at den omstændighed, at skolefritidsordninger er blevet et markant alternativ til andre dagtilbud for skolesøgende børn, gør det urimeligt, at der ikke gælder samme forældrebetalingssystemer for skolefritidsordninger i henhold til folkeskoleloven som for dagtilbud i henhold til lov om social service.

Der er næppe belæg for udsagn om, at skolefritidsordninger i bred almindelighed har fortrængt dagtilbud for skolesøgende børn. Der er fortsat tale om en valgmulighed for forældrene. Til belysning heraf kan jeg fortælle, at de seneste opgørelser, som jo så vedrører 1998-99, viser, at der i skolefritidsordninger var indskrevet i alt ca. 126.000 børn, hvoraf ca. 116.000 gik i børnehaveklasse og til og med tredje klasse, samt at ca. 60.000 i denne aldersgruppe, altså de 6-9-årige, var indskrevet i dagtilbud efter den sociale servicelov. 49 kommuner havde slet ikke oprettet skolefritidsordninger.

De oplysninger samt en række andre vil indgå i en kommende udgave af den udgivelse, vi kalder »Folkeskolen i tal«, som Undervisningsministeriet har under udarbejdelse.

Der er mellem de to ordninger en række forskelle som følge af, at skolefritidsordningerne er oprettet som et alternativ til dagtilbud efter sociallovgivningen. Der er ved gentagne lejligheder konstateret et bredt flertal i Folketinget for at opretholde disse forskelle mellem de to ordninger.

På den baggrund mener jeg, at det fortsat bør være en af forskellene mellem de to ordninger, at den enkelte kommune selv beslutter, om den vil yde fripladser til sine skolefritidsordninger.

Samtidig vil jeg naturligvis understrege, at hvis en kommune beslutter sig for at yde fripladser, skal det ske efter Socialministeriets regler. Sådan er det allerede efter den gældende lov.

På den baggrund, om end lidt kortfattet, indstiller jeg forslaget til forkastelse.

Frode Sørensen (S):

Det er ikke vanskeligt at forstå, at Enhedslisten fremsætter dette forslag om fripladser i skolefritidsordninger, i daglig tale kaldet SFO.

Forslagsstillerne trækker nemlig en parallel mellem daginstitutioner og skolefritidsordninger og har fundet, at der bør være ensartede regler. Årsagen er, at skolefritidsordningerne vinder frem på bekostning af de hidtidige fritidshjem. Følgelig er der opstået forskelle fra kommune til kommune, hvad angår forældrebetalingen.

Enhedslisten peger også på, at SFO ofte er billigere for kommunerne, og man ræsonnerer derfor som så, at så bør kommunerne også have pligt til at yde de samme fripladser som på institutionsområdet.

Nu ligger det sådan, at SFO oprettes med hjemmel i folkeskolelovens § 40, stk. 2 og 3, som foreskriver, at kommunalbestyrelserne kan oprette SFO som tilbud til børnene og i overensstemmelse med de lokale ønsker. Men vi skal være opmærksomme på, at kommunerne ingen pligt har.

Vejlæningen om SFO fra marts sidste år foreskriver en række betingelser, som skal opfyldes, hvis SFO-ordningerne oprettes, herunder henstilles der, at adgangen til at yde hel eller delvis friplads ud fra økonomiske, sociale eller pædagogiske forhold tages i betragtning.

Det er således ikke lovpligtigt at oprette SFO, og knap 50 kommuner har fravalgt muligheden. Børnenes forældre har altså fortsat muligheden for at vælge mellem fritidshjem eller SFO.

Vi har valgt at lægge en skelnen ind mellem folkeskolens og servicelovens regler for fripladser for at give kommunerne størst mulig valgfrihed ud fra nogle grundtanker om, at det kommunale selvstyre er en god ting, som skal tages alvorligt. I Socialdemokratiet lægger vi vægt på, at man skal have flere typer fritidstilbud til børn og unge, og at der bør være en forskel mellem dem, der tilbydes efter serviceloven, og dem, der tilbydes efter folkeskoleloven. Derfor vil der også være forskelle, hvad angår forældrebetalingen.

Vi sparker gerne bolden videre til kommunerne, og jeg kan ikke forestille mig, at en kommunes politikere – og her taler jeg jo egentlig som sådan en, ganske vist forhenværende, af slagsen – vil sidde rimelige krav overhørig med hensyn til at indføre fripladser.

Kravet vil for det første komme gennem skolebestyrelsen. Det vil for det andet komme gen-